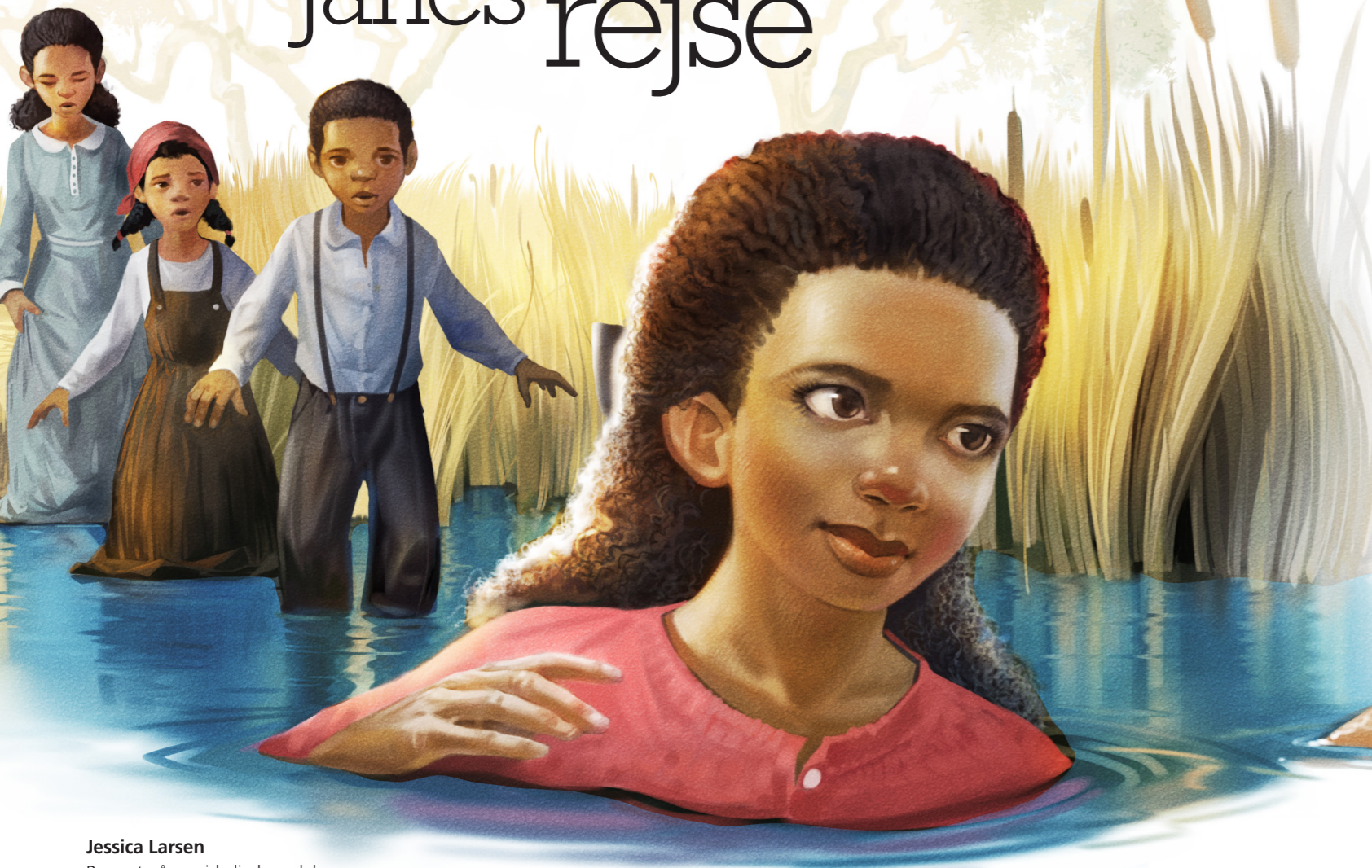

Janes rejse

Jessica Larsen
Baseret på en virkelig hændelse

New York, USA, 1843

Jane Manning så båden glide ud af havnen og ud på Lake Erie. Hun følte, at hendes drømme gled væk med den.

Det var kun et år siden, at hun havde sluttet sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og besluttet sig for at flytte og være sammen med de andre hellige i Nauvoo. Hendes mor og syv andre medlemmer af familien var rejst sammen med hende ned ad Eriekanalen til Buffalo i New York. Men i Buffalo kunne de ikke få lov til at komme med på båden på grund af deres hudfarve.

»Hvad gør vi nu?« spurgte hendes bror Isaac stille. Spørgsmålet dirrede i den iskolde luft. Der var stadig

1300 km til Nauvoo. De kunne give op og rejse hjem eller forsøge turen senere ...

Men Jane kunne ikke vente! Hun vidste, at Mormons Bog var sand. Gud havde atter talt gennem profeter. Hun var nødt til at komme til Nauvoo med sin familie.

Jane rettede sig op og så mod vest. »Vi går.«

Og det gjorde de. Til deres sko var slidt op. Til deres fødder revnede og blødte, og de var nødt til at bede om at blive helbredt. Sommetider sov de udenfor, og frosten bed, så det føltes som snefnug. Nogle mennesker truede med at smide dem i fængsel, fordi de troede, at de var undslupne slaver. De vidste ikke, at familien Manning var frie sorte. Og alligevel sang de, mens de gik, for at tiden ikke skulle synes så lang.

De nærmede sig Nauvoo, da de kom til en flod. »Ingen bro,« sagde Isaac.

Jane nikkede. »Så må vi vel gå igennem den.« Da hun trådte ud i floden, gik vandet hende til anklerne. Stille gik hun frem. Vandet hvirvlede op til hendes knæ og så til livet. Da hun nåede ud på midten, gik vandet hende til halsen! Heldigvis blev det ikke dybere, og hele familien kom sikkert over.

Endelig ankom de til Nauvoo. Jane kunne se de smukke kalkstensmure på templet i Nauvoo på en høj med udsigt over dalen. Selvom det endnu ikke var

færdigt, var det et betagende syn. Nogle viste dem hen, hvor profeten Joseph boede.

En høj mørkhåret kvinde stod i døråbningen. »Kom ind, kom ind!« kaldte hun.

»Jeg hedder Emma Smith.«

De næste minutter står lidt uklart. Jane mødte profeten, og han fandt stole til hele familien Manning. Jane sank taknemlig ned i en og hørte, at Joseph præsenterede dem for alle tilstedeværende, deriblandt hans ven, dr. Bernhisel. Så vendte Joseph sig mod Jane: »Du har været anfører for denne lille skare, har du ikke?« spurgte han.

»Jo, sir!« svarede Jane.

Joseph smilede. »Må Gud velsigne dig! Nu vil jeg gerne høre om jeres rejse.«

Jane fortalte om deres hårdt medtagne fødder, om at sove i sneen og krydse floden. Alle lyttede stille. »Men det var ikke forfærdeligt,« afsluttede hun. »Vi glædede os på vejen, vi sang

salmer og takkede Gud for hans uendelige godhed og nåde, fordi han velsignede og beskyttede os og heled vores fødder.«

Der blev stille et øjeblik. »Hvad siger du til det, doktor?« sagde Joseph til sidst og daskede manden på knæet. »Er det ikke tro?«

»Havde det været mig, er jeg bange for, at jeg var vendt hjem igen!« indrømmede dr. Bernhisel.

Joseph nikkede og vendte sig igen mod Jane og hendes familie: »Må Gud velsigne jer. I er blandt venner her.« ■

Forfatteren bor i Texas i USA.

